03/06/2021

Посрещане на копие на Чудотворната икона на Пресвета Богородица Акатистна в Неврокопска епархия

В дните 31 май – 2 юни Неврокопска епархия се сдоби с още едно голямо благословение – копието на Чудотворната икона на Пресвета Богородица Акатистна, намираща се в Зографския манастир на Света Гора, Атон.

На 31 май иконата бе тържествено посрещната в престолния на Неврокопска епархия град Гоце Делчев, като същия ден от 17:30 часа бе отслужена архиерейска вечерня в храм „Св. Успение Богородично” в града.

На 1 юни Негово Високопреосвещенство Неврокопският митрополит Серафим възглави празнична св. Литургия, а през целия ден християните от Гоце Делчев имаха възможността да се поклонят на копието на Чудотворната икона и да изпросят помощ и благодат от Майката Божия.

В гр. Банско иконата “Св. Богородица – Акатистна” бе посрещната на 1 юни в

17 часа в катедралния храм “Света Троица”. За да посрещнат копието на иконата, която ще остане завинаги в града, бяха дошли десетки православни християни. На архиерейската вечерня молитвено участие взе кметът на града Иван Кадев, началникът на РСПБЗН – Банско – гл. инспектор инж. Димитър Клечеров, политици, общественици, журналисти и множество християни.

На 2 юни Негово Високопреосвещенство Неврокопският митрополит Серафим възглави празничната св. Литургия, като бе в съслужение с архим. Пахомий, ректор на Софийската духовна семинария “Св. Йоан Рилски”, архим. Епифаний, протосингел на Неврокопска св. митрополия, йером. Никодим, йером. Константин, игумен на манастира “Св. вмчк Пантелеймон”, Варненска и Великопреславска епархия, храмовото духовенство, свещеници от епархията и дякони.

Молитвено участие в тайнството Евхаристия взе и игуменът на Зографския манастир “Св. вмчк Георги Победоносец” схиархим. Амвросий.

“В радостните дни между Пасха и Петдесетница, в средата на този празничен и радостен период от годината, Господ ни удостои с една голяма радост – да имаме при нас една от чудотворните икони на Божията Майка, чрез копието, което бе направено и донесено тези дни в епархията ни… Господ Иисус Христос ни каза, че е с нас през всички дни до свършека на света и е давал множество свидетелства за това. Чудесата, които винаги са съпътствали живота на Църквата, на вярващия народ, са едно от най-ясните свидетелства и изрази на това, че Господ е винаги с нас, но и че имаме застъпници, молитвеници и помощници, които Той ни дарува. Най-напред това е Неговата Пречиста Майка – Пресвета Богородица и всички светии, които Той е прославил. Знайни и незнайни, но угодили на Бога със своя подвиг на вярата, със своя благочестив живот, с претърпените изпитания и дори мъченичество до край, защото Господ обещава на онези, които претърпят до край, носейки кръста си, да бъдат спасени”, каза в своето слово митрополит Серафим.

Той изтъкна голямата сила, която имат молитвите и застъпничеството на Божията Майка, като разказа не само за множество чудеса, които Тя е извършила, но и историята на Чудотворната икона – “Акатистна”.

Богослужението завърши с многолетствие, а православните християни от Банско получиха за благословение икони на Св. Богородица, донесени от

Зографския манастир на Св. Гора – Атон.

Сказание за чудотворната икона на Божията Майка, наречена ”Акатистна“, намираща се в Зографския манастир

За събитието, поради което тази света икона е призната за чудотворна и е наречена така, в свещения манастир “Зограф” е написано следното: Още преди неуспешния Флорентински събор Западът се опитвал да привлече към своята уния разтърсваната от политически сътресения Гърция. Сам византийският император Михаил Палеолог след ослепяването на законния император Иоан Ласкарис и след заграбването на царския му престол в изпълнение на своята клетва, дадена на папа Григорий X, съдействал на Запада за постигането на неговата цел. Това се случило през XIII век. Иоан Век, който заемал тогава патриаршеския престол, действал съгласно престъпната воля и намерения на императора и на втория Лионски събор щял да подчини Източната Църква на римския престол. Това имало извънредно гибелни последствия за Православието. Латинците убеждавали православните да влязат в уния не чрез силата на евангелското слово, а с изваден меч и с всевъзможни изстъпления. Хиляди жертви падали под меча им за чистотата на Източното Православие. Но тъй като Света Гора винаги е оставала и остава крепост на страдащата църква на Изток, то за да прекършат този основен стълб на Православието, латинците нахлули там и започнали да убеждават с думи, да примамват със злато и обещания, да принуждават със заплахи и дори с най-мъчителни изтезания светогорците да признаят властта на римския папа над тях.

Но само малцина слаби по дух се увлекли от силата на тези увещания или поради страх от смъртта се отрекли от Православието на отците си. А по-голямата част от тях запечатали с кръвта си своето изповедание и с твърдост изобличавали папата за това, че светотатствено си присвоява правота да бъде наместник на Иисус Христос, и безстрашно изповядвали, че само Той е бил, е и ще бъде Глава на Своята света Църква.

Измежду всички светогорски манастири тогава само нещастните Лавра и “Ксиропотам” жалко се отклонили от своето отеческо учение и приели с чест и раболепен страх западните гости – приели ги повече поради това, че сам императорът съдействал на латинците в отклоняване на монасите от Света

Гора към римския католицизъм. Но Бог в справедливия Си гняв, за да утвърди другите във вярата, наказал “Ксиропотам”. Когато нещастните му монаси започнали да служат литургия заедно със западните според техния римски устав и нововъведения, стените на Ксиропотамския манастир се разтърсили из основи и се разпаднали, така че по-голямата част от латинците и от отпадналите монаси загинали под развалините им по време на литургията. Останалите латинци се втурнали към корабите си и избягали от Света Гора.

През тази ужасна за Света Гора година близо до свещения Зографски манастир уединено се подвизавал един старец, който имал светия навик да прочита по няколко пъти на ден акатиста на Божията Майка пред намиращата се при него в келията божествена Нейна икона. Веднъж, когато в старческите му уста звучал незамлъкващият поздрав към Пресвета Дева Мария – “Радвай се!”, внезапно чул и от Нейната света икона думите:

– Радвай се и ти, старче Божий!

Старецът се разтреперил от уплаха.

– Не бой се – кротко продължил Богомайчиният глас от светата икона, – а иди по-скоро в манастира и съобщи на братята и на игумена, че враговете Ми и враговете на Моя Син са вече близо. Който е слаб духом, нека се скрие, докато изкушението отмине. А желаещите страдалчески венец, нека да останат. Побързай!

Послушен на волята и гласа на Пренепорочната Владичица, старецът на мига напуснал келията и с всички сили побягнал към манастира, за да даде на братята възможност и време да се подготвят духом и всеки да размисли за предстоящата опасност. Но едва престъпил манастирските порти, той видял, че неговата икона на Божията Майка, пред която току-що чел акатиста и която останала в келията, вече била при портите на манастира. С умилително благоговение паднал пред иконата и се явил заедно с нея при игумена. Вестта за близката опасност силно разтревожила братята. Слабите измежду тях незабавно се скрили по възвишения и пропасти, а двадесет и двама монаси, сред които и игуменът, и четирима миряни останали в манастира и се заключили в кулата в очакване на враговете си и на страдалчески венец. Латинците не се забавили. Отначало с цялата сила на западното красноречие те убеждавали монасите да отворят портите на манастира и да признаят папата за глава на Вселенската Църква, като обещавали неговата милост и планини от злато…

– А кой ви е казал, че вашият папа е глава на Църквата? – ги попитали монасите. – Откъде се е взело при вас подобно учение? При нас Главата на Църквата е Христос! По-скоро ще умрем, отколкото да позволим да оскверните светосттана това място с вашето насилие. Няма да отворим манастира! Махайте се оттук!

– Тогава умрете! – закрещели яростно пришълците и като натрупали около кулата съчки и дърва, ги подпалили. Огнените езици се издигнали високо във въздуха. Но монасите не загубили присъствие на духа. Благославяйки Господа, с молитва за враговете си те тихо Му предали чистите си души. Това станало на 10 октомври 1276 година. В Зографския Поменик и в българския месецослов са посочени и имената на страдалците. Иконата, от която старецът чул гласа на Божията Майка и която предупредила зографските монаси за приближаването на враговете, останала в кулата при страдалците. Но впоследствие я намерили неповредена под развалините и пепелта на пожарището.

В памет на това дивно събитие поставили тази икона в църквата “Успение на Пресвета Богородица” и неугасимо кандило тихо разлива пред лика на зарадваната Дева-Майка своята мека, никога неугасваща светлина. Иконата на Божията Майка е доста тъмна и изглежда, сега вече е в обновен вид. При българите тя е по-известна с простодушното име “Херово” (от гръцки – χαιρε – радвай се). Мястото, където старецът получил чудесното откровение от светата икона, и до сега също се казва Херово. Иконата се нарича още и

“Предвъзвестителка”. В делнични дни на литургии в църквата “Успение на Пресвета Богородица” българите вместо причастен стих четат акатист пред тази чудотворна Нейна икона.

Неотдавна във вътрешните сгради на Зографския манастир избухнал пожар, който веднага щом започнали да пеят молебен на Божията Майка пред тази чудотворна Нейна икона, незабавно утихнал... В памет на това събитие зографските старци са постановили ежегодно на 28 юли да се извършва всенощно бдение и литийно шествие около манастира в чест на Божията Майка.

BOOKSTORE
КНИЖАРНИЦА
МИНИ

bg-patriarshia.bg